

DE HEMEL, DEEL 1

Ribbels. Op het middelste darmpje. Tussen de andere kabeltjes en leidingen. Sommigen elektrisch. Anderen langzaam druppelend. Ritmisch. Hoog in de lucht: plastic dat zijn inhoud niet verraadt - transparantie die de actieve bestanddelen van de vloeistof voor directe waarneming verborgen houdt. Beneden, onder het katoen, onder het ijzer, en onder het ronde rubber: onberispelijk glad linoleum. Brandschoon.

De kamer is zo'n drie op drie meter groot. Het is verboden om door het enige raam dat de kamer telt, te kijken. Toch weet hij dat het zich aan de westkant bevindt. Omdat daar, gelig likkend langs de randen van het aan de buitenkant aangebrachte zeil, elke avond de zon ondergaat. Toepasselijk ook - inzicht komt pas vlak voordat de wereld, aan het einde van de dag, oplost in het donker; in dat korte ogenblik schijnt er, slechts heel even, een warm, nostalgisch licht doorheen de kamer. Doorheen alles.

In de muur tegenover het raam zit een deur, die af en toe opengaat. Soms is het de dokter - de Freudiaanse moeder. Beeldschoon: een brandend seksueel

verlangen, de ultieme terugkeer naar de versmelting. Maar meestal zijn het chirurgisch gemaskerde medewerkers van haar, die zonder spreken met naalden prikken, bloed aftappen, oude door nieuwe katheters vervangen.

Vlak tegenover het voeteneinde van het bed: een groot tv-schermbord. Gisteren stond er heel even het getal elf op; een paar seconden maar. Witte tekens middenin een zwarte achtergrond. Sindsdien is er niets meer verschenen – of toch niet tijdens de periodes dat hij wakker is geweest. De werkelijkheid buiten ons om blijft onkenbaar.

De ribbels op het darmpje voelen aangenaam aan - om met je vingertoppen over te wrijven. Solide, en wat afgerond zodat ze niet snijden maar wel nog stevig aanvoelen. Niet minder dan vier verschillende mechanoreceptoren in de huidlaag, aangeduid als lichaampjes, die in verder samenspel met vrije zenuwuiteinden, een wonderlijk complexe harmonie genereren en motorische reacties in gang zetten, lang vóór er sprake kan zijn van een tastwaarneming in de hersenen. Het argument bij uitstek van de reductionisten in de discussie over de vrije wil.

Het gepiep is plots teruggekeerd en doet pijn, met naast het hoofdeinde van het bed zakkende cijfers en kleuren die van geel naar rood veranderen. Misselijkheid die oprukt, zuur dat begint te branden - eerst diep vanbinnen, dan in de keel. Vervolgens: opnieuw het bloed, plots en overal, bijna zwart in het avondlicht. De deur aan de oostelijke wand van de kamer vliegt open; witte vlekken haasten zich dichterbij, vlak voor het diafragma zich sluit.

Half negen. Dat leert de analoge klok hem, naast het meestal zwarte scherm op de verre muur. Hij probeert zich op te richten; in zijn mond proeft hij oud bloed. Waarschijnlijk is het ochtend - aan de tint van het langs de zijkanten binnendruppelende licht te beoordelen. Hoe vaak zijn de wijzers rondgegaan sinds zijn laatste moment van bewustzijn? Is het de volgende dag? Of heeft er zich intussen een week voltrokken? Een maand? Zijn hoofdhaar en zijn vingernagels lijken niet opvallend langer, maar het is mogelijk dat de gemondmaskerde medewerkers dat voor hem onderhouden. Doet het, hier in deze witte kamer, ertoe hoeveel tijd er is voorbijgegaan? Is die tijd een onderdeel van de werkelijkheid? Of enkel een constructie - een bijproduct